

Май съ човѣкъ, облѣха ни съ бащинска обичъ! Първата голѣма радостъ въ тази среща бѣше преди всичко отъ това, че най-после виждахме мѣстенъ българинъ. А втората голѣма радостъ се криеше въ онова, което се издаваше отъ неговата метната презъ рамо чанта: пречупена на две жерна пита...

— Дѣдо, каква е тази вода долу?

— Коя вода?

— Тази, дето се бѣлѣе. Да не стига морето чакъ до тука?

— Ами, морето! Че нали това е Батаджиското блато, бре момчета. Хе, хе, да не е това блато, отъ кога Месемврия да е запустѣла!

Имало рѣка Копаранъ. Тя прибирала водитѣ отъ Коджа Балканъ, по който бѣхме сега ние, и още отъ Айтоския Балканъ, който се видѣше на среща. А минавала тази рѣка презъ село Копаранъ, затова и тя се наричала така. Селото било току подъ рида, та ние щѣли сме да минемъ презъ него. Ето, тази рѣка Копаранъ правѣла това блато. То било много, много голѣмо: държало два часа пжтъ. Но водитѣ му не можели да се излѣятъ въ морето, защото нали предъ Месемврия имало голѣми тумби пѣсъкъ? Та тѣ спирали водитѣ. Но какъ можело да се спре вода! Водата била като игла, — тя въ торба не стояла. И ето, просмуквали се водитѣ на Батаджиското блато изподъ пѣсъцитѣ, та подземно сж се изливали въ морето. Обаче и хората били дяволи — хе! Тѣ се досетили, че подъ пѣсъцитѣ водата на блатото тече прецедена и изстудена — чудо! Досетили се хората и хопъ изкопали два дълбоки кладенци срѣдъ пѣсъка. Това е станало въ незапомнено време. Но и до день днешенъ всички хора въ Месемврия се поели отъ тѣзи кладенци.